

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XIII.

CE-LOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 1.

Cum să recreem tineretul nostru.

Tineretul de astăzi se află sub puternica influență a unei atmosfere lumeste; el tinde să devină din ce în ce mai liber în ceea ce privește felul de a se recrea. Chestiunea de a ști care este cea mai bună, mai potrivită, mai folositoare recreație pentru tineret — aceea care-și atinge scopul — este una din cele mai grele răspunderi pentru părinții, educatorii, presbiterii, învățătorii și predicatorii denominațiunii noastre; căci este evident că și tineretul adventist să aibă momente de destindere și de odihnă.

Se știe că orice muncă, fizică sau intelectuală, sleiește puterile organismului. Pentru a-și menține vigoarea, după ce a muncit, omul trebuie să-și ia timpul necesar pentru a se reface, reparând uzura organismului și redobândind puterile pierdute, într'un cuvânt, să se recreeze. *Această recreație este absolut necesară tineretului adventist, atât ca individ cât și ca Cerc al M. V.*

SA SE EVITE CELE DOUA EXTREMITAȚI.

„Sunt persoane cu închipuirea bolnăvicioasă pentru care religiunea este un tiran care îi stăpânește cu un sceptru de fier. Ele se plâng mereu de decăderea lor și se vaită din cauza răutăților închipuite. Iubirea nu există în inima lor și fața le este totdeauna întunecată. Ele au groază de răsul nevinovat al tinereții și al oricărei alte persoane. Privesc ca păcat orice recreație și orice distracție, gândind că spiritul trebuie să fie totdeauna încordat și să-și păstreze fără încetare severitatea. Aceasta este o părere extremistă”. — „Mărturiile” Vol. I p. 565.

În unele din Comunitățile noastre sunt, din nefericire membrii conducători prea severi față de tineretul nostru și de membrii în general, pentru că n'au învățat încă să simpatizeze cu ei. Serva Domnului ne atrage atenția asupra acestor extreme.

Pe de altă parte, unii merg prea departe,

luând o direcție opusă; ei au idei prea largi cu privire la recreațiile și distracțiile tineretului nostru. „Mărturiile” fac în această privință următoarea declarație:

„Alții gândesc că trebuie să-și chinuiască mintea pentru a născoci noi feluri de petrecere și distracție în vederea sănătății lor. Ei se obișnuiesc cu ceea ce este excitant și când excitația le lipsește, n'au satisfacție deplină. Aceștia nu sunt creștini adevărați. Ei cad în extrema cealaltă. Adevăratele principii ale creștinismului deschid în fața tuturor un izvor de fericire, a cărei înălțime, adâncime și lungime nu se poate măsura”. *Idem.*

RECREAȚIE ȘI DISTRACTIE.

De cele mai multe ori cuvântul *recreație* se confundă cu acela de *distracție* sau *petrecere*. După dicționar, cuvântul *recreație* înseamnă „petrecere de timp, cu scop de a se odihni după o muncă, odihnă, timp acordat copiilor pentru a se juca după plăcere”; pe când a se distra, pe lângă altele înseamnă și „a petrece, a-și pierde timpul”. Tineretul adventist n'ar trebui să petreacă sau să se distreze în sensul lumesc al cuvântului, adică, n'ar trebui să-și piardă timpul în distracții sau petreceri nefolositoare, ba chiar vătămătoare și contra voinței lui Dumnezeu.

În pornirea și entuziasmul lor, tinerii de astăzi trec de multe ori peste barierele a ceea ce este folositor și moral; acesta este motivul pentru care ar trebui să le explicăm care este cea mai bună, mai folositoare și mai plăcută recreație de căutat, adevărata recreație în sensul creștin al cuvântului, aceea care întărește atât spiritul cât și corpul, și care va da posibilitate tineretului nostru de a începe lucrul în viață cu o nouă înflăcărare. Serva Domnului declară cu drept cuvânt:

„Distracțiile moderne, frecventarea cinematografeilor, cabaretilor și altor localuri asemănătoare, nu sunt căutate în scopul de a repara și recrea corpul și spiritul, ci mai de grabă din dorul după plăcere, aceste distracții împingând adesea la exces. Astfel de distracții, adaugă dânsa într'altă parte, absorb energiile necesare lucrului și compromit adevăratul succes al vieții“.

NECESITATEA UNEI ADEVARATE RE-CREAȚIUNI.

A recreația înseamnă a crea din nou, a reconstitui sau a reface puterile pierdute. Un proverb zice: „Recreația este binefăcătoare pentru corp și pentru spirit“. *Plutarque* numește recreația „factorul care dă gust“ lucrului. *Goethe* afirmă acest adevăr în aforismul următor: „Erholung reichet Müden jede Nacht genug; des echten Mannes wahre Feier, ist die Tat“, ceea ce înseamnă: „Recreația (odihna) din fiecare noapte, ajunge omului obosit; adevărata odihnă a omului este acțiunea“. Ca toți ceilalți oameni, tineretul ar trebui să-și rezerve noaptea pentru a se recrea, adică pentru a-și reface puterile, și nu petrecând-o în distracții și amuzări cari vatămă sănătatea și scurtează viața. Orice abuz este un păcat care-și are urmarea asupra sănătății individului. De aceea înțeleptul Solomon a spus: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui“. Ecl. 3, 1. Tot el spune: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte“. Prov. 16, 25; 14, 12.

Dar înainte de a spune tineretului „Cum să se distreze“ trebuie să-i explicăm

CE ESTE DISTRAȚIA.

Asupra acestui punct, apostolul Pavel ne dă o regulă minunată. Iată ce spune: „Fugi de poftele tinereții...“ (2 Tim. 2, 22); „sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați“. Tit. 2, 6.

Sub inspirația lui Dumnezeu, el a vrut să ne arate că unele lucruri sunt hotărît oprite tinerilor. Trăim într'un timp când sporturile stăpânesc spiritele. Dacă pe deoparte sporturile sunt recomandate pentru dezvoltarea fizică și intelectuală, pe de altă parte unele sunt împinse prea departe, devenind vătămătoare și constituind un mare pericol în poziția socială și viața omului. Extragem următoarele din cartea „Educație“ de E. G. White:

„Jocurile cari ocupă așa de mult timp, abat mintea dela studiu. Ele nu ajută la pregătirea tineretului pentru lucrarea practică și zeloasă din viață. Influența lor nu tinde la înnobilitate, generozitate sau adevărată bărbăție.

Multe din distracțiile populare, cum este fotbalul și boxul, au devenit școli de brutalitate. Ele

desvoltă aceleași caracteristici ca și jocurile vechei Rome. Plăcerea de a stăpâni, mândria doar în puterea brută, disprețul nepăsător față de viață, exercită asupra tineretului o putere demoralizatoare alarmantă.

Alte jocuri atletice, deși nu așa de brutale, nu sunt mai puțin dăunătoare, din pricina excesului la care se ajunge cu ele. Ele stimulează iubirea după plăcere și excitație, în felul acesta nutrind un deșgust pentru munca folositoare, și o tendință de evitare a datoriilor și răspunderilor vieții practice. Ele tind să nimicească orice plăcere față de realitățile bine cumpănite și bucuriile lor liniștite. În felul acesta este deschisă ușa către desmembrare și inegalitate, cu toate urmările grozave ale acestora.

Așa cum sunt conduse de obicei, distracțiile sunt de asemenea o piedică față de adevărata dezvoltare, atât a minții cât și a caracterului. Ele crează tovarășii trivole, obiceiurile nebuștii de umblarea după plăceri, și prea dese ori acelea ale risipei, cari dau vieții întregi o îndrumare spre rău. În locul acestor distracții, părinții și învățătorii pot face foarte mult bine prin înlocuirea cu distracții sănătoase și dătătoare de viață“.

Pentru a înțelege și mai bine subiectul recreației tineretului nostru, aș dori să mai pun sub ochii iubitorilor noștri cetitorii alte pasagii din „*Mărturie*“, mai ales cu privire la

ADUNARILE CARI TREBUIE EVITATE.

Sora E. G. White zice:

„Mi s'a arătat mai multe feluri de adunări. Am văzut veselie, expunerea îmbrăcăminții și prin aceasta a formelor corpului. Toți doresc să se distingă și să se dea de privești, cu gesturi nedemne, cu lingușiri grosolane și cu râsete șgomotoase. Ochii sculptori, obraji aprinși, conștiința adormită... Nu recomand intrările unde tineretul se adună în vederea plăcerii, pentru a avea convorbiri ușurate și nedemne și unde se aud numai râsete șgomotoase. Nu recomand adunările unde nu se păstrează demnitatea și cele în cari se face dovadă de slăbiciune și nebuștie“. — „*Sfaturi pentru Invățători*“, pag. 340. 344.

Intr'o revistă morală, un autor creștin amintește următoarele puncte cari nu oferă o recreație recomandabilă tineretului nostru:

1. Nu este bună recreația oferită de distracții nesănătoase, și de societăți cu moravuri ușoare.

2. Nu este bună recreația prin cinematografe, unde se văd tablouri și scene cari fascinează ochii, excită nervii și otrăvesc spiritul. Astfel de distracții dau naștere la tot felul de gânduri ușoare și sentimente false cari conduc la acțiuni dăunătoare. Trebuie deci evitată orice distracție în instituții unde scenele reprezentate sunt otrăvitoare.

3. Nu este bună recreația în lectura de cărți lipsite de moralitate cari otrăvesc imaginația tinerilor. Tineretul ar trebui să se depărteze de astfel

de cărți ca de o viperă. Lectura unor cărți, cari sunt produsul unei fantezii bolnăvicioase, ar trebui suprimată; tineretul n'ar trebui să aibă curiozitatea de a cunoaște conținutul lor, deoarece el este vătămător.

4. Nu este bună recreația prin cabareture și baturi, unde tineretul are ocazia să-și excite sentimentele și pasiunile. „Dansul“, a spus un înțelept, „este în mod firesc oprit“. Nici să nu vă treacă prin minte de a-l pune pe lista distracțiilor legitime. Este unul din cele mai puternice instrumente ale Satanei pentru a atrage la pierzare atât pe tineri cât și pe tinere. Dansul este în mod categoric oprit.

Sunt poate unele jocuri practicate în școli și societăți de copii cari pot fi considerate ca exerciții pentru dezvoltarea fizică; n'ar trebui să fie confundate cu dansurile ilegite practicate la baturi, cabarete, dancinguri, etc.

Iată lista întocmită de A. R. Well, a adunărilor recreative cari trebuie în mod automat evitate:

1. Acelea cari consistă specialmente în a întruni parteneri de sex opus, unde partea importantă este ceea ce se servește la masă.

2. Acelea cari nu diferă de adunările lumești.

3. Acelea în cari o rugăciune de deschidere nu ar părea la locul ei.

4. Acelea unde cei săraci nu se simt prea bine.

5. Acelea cari nu s'ar putea termina prin binecuvântare.

6. Acelea în cari nu ne-am putea uita cu iubire către cei cari ne înconjoară.

7. Acelea cari n'ar putea fi conduse de un predicator sau presbiter.

8. Acelea cari lasă o impresie urită și unde nu găsim nici o bucurie.

Tinerii împinși de un adevărat spirit creștinesc, nu vor avea niciodată plăcere să participe la scene de excitație și distracții cari se opun principiilor Evangheliei lui Hristos. Sora E. G. White ne mai spune în această privință:

„Tineri și tinere cari se sileau să devină creștini după cum vrea Biblia, s'au lăsat atrași în rândul celorlalți. Nu caută prin rugăciune idealul divin, pentru ca să vadă cari sunt fructele ce trebuie să producă pomul creștin. Ei nu-și dau seama că aceste petreceri sunt ospățul Satanei pregătit cu scopul de a-i împiedeca să ia parte la ospățul nunții Mielului..... Nu-și mai dau seama de ceea ce trebuie să facă în calitatea lor de creștini“. — *„Sfaturi pentru Invățători“*, pp. 340. 341.

Intr'un articol ulterior, voi da, cu ajutorul Domnului, câteva sugestii cu privire la recreațiile de recomandat tineretului.

P. P. Paulini.

Ceasul încercării.

Intotdeauna copiii lui Dumnezeu au fost ținta de atac a lui Satana. Fie că el s'a folosit de puterea îngăduită încă lui de Dumnezeu ca să-i ucidă prin prigoniri, sau apoi prefăcut în înger de lumină, să-i înșele și să-i răătăcească.

În scrisoarea Sa către Comunitatea Smirna, Isus scrie (Apoc. 2, 9) că Satana are acolo o sinagogă (școală) unde se fac planuri contra copiilor lui Dumnezeu. În versetul 10 cetim, că pe unii are să-i arunce în închisoare, și că copiii lui Dumnezeu au să treacă prin mari strâmtorări. La fel scrie prin Ioan, servul Său și Comunității Pergam în Apoc. 2, 13. Vedem că martorul cel credincios a fost ucis acolo unde era tronul lui Satana. În tot timpul de negru întunec al Evului Mediu, în perioada Bisericii Tiatira, (jertfă neobosită) Satana a prigonit cu sabia și cu inchișița pe credincioșii copii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit aceste prigoniri și ucideri grozave numai, pentru ca toate ființele Universului cari au o jude-

cată desăvârșită de dreaptă, să cunoască dacă Impărăția lui Dumnezeu este dreaptă sau a lui Satana.

„Era necesar, ca planurile diavolului să se desvolte pe deplin, pentru ca toți să poată vedea, care este adevărata lor natură, și încotro trebuiau să ducă aceste planuri“. *„Patriarhi și profeți“*, pag 30. După scurgerea de trei timpuri și o jumătate de timp, (în anul 1798) trebuia ca să se ia puterea de prigonire a lui Satana. Dan. 12, 7. Prin începutul reformațiunii din veacul XV-lea și XVI-lea Dumnezeu i-a luat lui Satana stăpânirea și puterea de prigonire. În anul 1775 a fost ars ultimul așă zis „eretic“. Timpul biruinței reformațiunii prin o libertate religioasă în toată lumea era prezis în Apoc. 3, 1—6. Această libertate crescuse mereu, și în perioada bisericii Filadelfia și Laodicea deveni o adevărată „ușă deschisă“ în toată lumea. Apoc. 3, 8. De atunci nici o putere, și nici însuși Satana nu poate închide această ușă deschisă. Filadelfia și-a încheiat activitatea în

anul 1844, prin începutul marelui mișcări advente, — începutul perioadei Laodicea (popor al timpului de judecată).

ȘCOALA LUI SATANA DIN TIMPUL DIN URMA.

Cu începutul veacului al XVIII-lea au luat ființă societăți biblice și misionare, cari au tradus Biblia în peste 900 limbi, și solia a început să pătrundă tot mai mult în toate națiunile, așa că Satana nu mai putea să mai oprească această lucrare. Timpul grozavelor prigoniri este deocamdată terminat. Va sta oare acum Satana liniștit și fără putere, privind cum lucrează servii lui Dumnezeu? Nu, el va întemeia acum o altă școală. Apoc. 3, 9. El va încerca acum alt meșteșug, va lucra ca înger de lumină. 2 Cor. 11, 13—15. El va amăgi pe credincioșii copii ai lui Dumnezeu. Mat. 24, 3—5; 2 Tes. 8—12. Intemeiază grupări cu nume frumoase, ca să fie atrăgătoare. În adevăr, Satana pregătește cu bărbăție Ceasul Incercării, pentru toată omenirea.

E drept, că Adventiștii de Ziua Șaptea nu se prea lasă rătașiți de diferite grupări cu nume frumoase. Dar pentru Adventiști a întocmit Satana un alt mijloc de rătăcire, unde se dă el însuși de Adventist. A făcut să ia ființă o partidă numită Adventiști, Mișcarea de Reformă. Dela acești din urmă s'a mai despărțit o partidă numită în Germania Adventiști Reformiști de partida a treia.

Aceste desbinări nu sunt dela Dumnezeu. Rom. 16, 17, 18. Așa ceva a văzut Apostolul Pavel încă în zilele sale că veneau peste Comunitățile primilor creștini. Dar în timpul din urmă Spiritul Sfânt spune că vor veni multe astfel de desbinări. 1 Tim. 4, 1—5; 1 Ioan 2, 18, 19; Iuda 3—4. vers. 16. 19. Ei sunt aceia, cari caută să batjocorească, se bucură de greșeala fraților, pentru că au cu ce să-i părăsască, și orice greșeală făcută fără voie o explică ca făcută intenționat, și nu cred în iertare, pentru că ei nu iartă nimănui. Ei sunt doritori de întăietate, susținând, că numai ei sunt fără vină, ceilalți sunt lepădați, deci nu mai trebuie luați în considerare. 3 Ioan 9—10. Dacă vom proceda să judecăm așa după acești criticoși, atunci nu mai rămâne nici un Patriarh, Profet sau Apostol fără vină. După judecata lor

chiar și bărbații cei mai mari ai Biblii sunt pierduți. Dar Domnul a iertat întotdeauna pe cei cari și-au regretat faptele.

UNII AR FI GASIT GREȘELI CHIAI IN ISUS.

„Ei ar fi găsit o greșeală în faptul, că El mânca cu vameșii și păcătoșii; ei L-ar fi învinuit, că S'a făcut asemenea lumii acesteia pentru că a luat parte la serbarea unei nunți, și L-ar fi muștrat fără milă, pentru că a permis prietenilor Săi, să pregătească o cină în cinstea Sa și a ucenicilor Săi“. — „*Slujitorii Evangheliei*“, pag. 298.

„Sentimentul amărăciunii, al invidiei, al neîncrederii, al bănuelii și al urei — care este înrădăcinat în inimile unor membri ai Comunității — este lucrarea lui Satana. Asemenea elemente exercită o influență otrăvitoare asupra Comunității.

„Puțin aluat dospește toată frământătura“. Zelul religios, care se manifestă prin atacuri împotriva fraților, este un zel neînțelept. Hristos nu are nimic comun cu o asemenea măturie“. — „*Mărturie*“, pag. 234.

DUMNEZEU ESTE AL UNIRII ȘI NU AL DESBINARII.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să rămână unit. În privința aceasta Spiritul Profeției zice următoarele: „Mi-a fost arătat, că unii lucrează cu toată puterea, ca să rupă membri dela Corpul lui Hristos, și să-i câștige de partea rătăcirii lor. Influența unora ca aceștia pune Adevărul lui Dumnezeu într'o lumină rea. Isus și îngerii Săi se străduiesc, ca să țină uniți pe copiii lui Dumnezeu într'o credință, ca toți să aibă același simț și aceeași cunoștință. În timp ce ei tind a progresa, Satana se silește neobosit, ca să-i împiedice. Lucrarea Spiritului lui Dumnezeu se cunoaște prin strângerea rândurilor și unire. Lucrarea Diavolului dimpotrivă prin desbinare și deosebire“. — „*Mărturie*“, vol. I. pag. 333.

„Un bărbat, care trăește în pace cu Dumnezeu, și cu aproapele său, nu poate fi făcut nenorocit. În inima lui nu se va găsi pismă; nici bănuială răutăcioasă nu-și va găsi aci locuință; ura nu va mai exista. Inima care stă în armonie cu Dumnezeu, e ridicată deasupra

necazurilor și încercărilor acestei vieți. Însă o inimă, în care nu locuște pacea lui Hristos, e nefericită, plină de nemulțumire; această persoană vede greșeli în toate lucrurile și ea ar aduce o dizonanță chiar și în muzica cerească. Vieța iubirii de sine este vieța celui rău. Aceia, ale căror inimi sunt pline de egoism, vor grămădi cugete răutăcioase împotriva fraților lor și vor vorbi împotriva servilor lui Dumnezeu . . .

„Cine mărturisește, că urmează lui Hristos, să stimeze pe alții mai mult decât pe sine. Strângeți-vă cât mai aproape. În unire e puterea și biruința; în discordie e separare, e slăbiciune și înfrângere. Aceste cuvinte mi-au fost vorbite din cer. Ca trimisă a lui Dumnezeu, — eu vi le spun vouă“. — „*Mărturii*“, vol. V. pag. 488.

„Mulți, în vreme ce-și neglijează propriile lor suflete, așteaptă cu nesațiu un prilej de a critica și a judeca pe alții. Toți au defecte în caracter, și de aceea nu e greu a găsi ceva, pe care invidia și gelozia l-ar putea folosi în defavoarea altora. „O“, — zic judecătorii aceștia, numiți de ei înșiși — „noi avem fapte. Vom ridica împotriva lor o învinuire, de care nu se vor putea curăți!“ Ei așteaptă atâta timp, până ce li se oferă un prilej potrivit, și atunci aduc toate vorbirile de rău, strânse de ei, și vin cu nimicurile de clevetire, foarte dulci gurii lor“. — „*Mărturii*“, Vol. II. pag. 144.

„Despărțiți de Dumnezeu, acești bănuitori de rele și clevetitori, devin ținta ispitelor din partea lui Satana. Ei aproape nici nu bănuiesc puterea sentimentelor nutrite de ei și efectul cuvintelor lor. În timp ce condamnă greșelile altora, ei săvârșesc greșeli mult mai mari, pe cari le judecă însă altfel. Păstrarea aceleiași măsuri la judecată este un lucru de mare preț“. — „*Mărturii*“, Vol. II. pag. 144.

Din aceste texte biblice și mărturii vedem pe Satana, cum lucrează cu multe instrumente și fără preget, ca să abată pe copiii lui Dumnezeu, să-i ducă în rătăcire, desbinându-i în partide mici, ca să-i poată nimici. Astfel pregătește diavolul și pentru poporul Advent o oră a încercării.

Acum, dacă observăm ce ne spune Domnul în Apoc. 3, 11, 12, vedem că e tocmai contra-

riul cu lucrarea de desbinare a diavolului. Aci Domnul ne atrage atențiunea, să rămânem uniți. În vers. 11 Domnul zice: „Vin curând, ține ce ai“. Poporul Advent din perioada Laodicea trebuie să păstreze cunoștințele și experiențele făcute din anul 1844 încoace. Atunci era clară învățătura despre cele 2300 zile-nop-timi, (Dan. 8, 14.) și învățătura despre Sanctuar. Această învățătură ca principiu, pe baza cărui adevăr poporul Advent are o solie, e păstrat ca un adevăr neschimbat. Asemenea și alte puncte, cum este de exemplu Spiritul Profetiei, Sabatul, Nemurirea numai în Hristos, Zecime, Reforma sanitară, Spiritul Profetiei, a rămas încontinuu la poporul Advent. Sora White a trăit până în Iulie 1915, și nu s'a despărțit de poporul advent, ci învăța cu stăruință UNIREA.

În Apoc. 3, 12, Domnul dă o făgăduință: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el“.

Adică, cine cu toate încercările diavolului de a-l amăgi cu alte învățături afară de cele primite ca principiu și unire, va sta în Templul Său ca un stâlp nemișcat, și Templul este Comunitatea Sa. 2 Cor. 6, 16. Laodicea există dela 1844. Apoc. 3, 14—22. Toți biruitorii vor rămâne întrânsa și nu va merge afară decât cei nestatornici cari se clatină cu inima ici și colo, fiind nefolositori, și pe cari Domnul îi va lepăda. Vers. 16. Ei se socotesc pe ei deosebiți de sfinți, disprețuiesc conducerea, și ca și Diotref (3 Ioan 9—10), formează o grupare aparte. De aceea sunt și astăzi unii, cari ca pe timpul lui Diotref, clevetesc Comunitatea Domnului și conducerea, separându-se în grupări mici și deosebite.

„Se ivesc mereu grupe mici, cari cred, că Dumnezeu e numai cu cei foarte puțini, cu cei răspândiți, și influența lor are tendința de a dărâma și risipi ceea ce au clădit servii lui Dumnezeu. Există spirite fără pace și neastâmpărare, cari ar dori să vadă și să creadă mereu ceva nou, cari se ivesc unii într'un loc, alții în alt loc; însă toți fac o lucrare specială pentru vrăjmaș și totuși susțin, că ei au adevărul. Ei stau izolați de poporul pe care Dumnezeu îl conduce, căruia îi dă prosperitate și prin

care își face lucrarea Sa cea mare". — „*Daruri Spirituale*". ediția 1864, pag. 158.

Bunul Dumnezeu este Tatăl copiilor umili

cari iubesc din toată inima pacea, unirea, și iubirea între frați.

Ioan Reit.

Iubirea, curtenirea și căsătoria.

(Urmare din „Curierul Misionar“ No. 2, 1932.)

CURTENIREA RAȚIONALĂ.

Atracția mutuală a tânărului și a tinerei care se manifestă în curtoazie și căsătorie este rânduită de Dumnezeu. Acesta este un lucru ce nu trebuie luat în glumă sau cu ușurință, un lucru cu care nu trebuie să ne jucăm sau de care să râdem, ci căruia trebuie să-i dăm atenția cea mai serioasă cât și mai plină de bucurie. Curtenirea este starea foarte aproape de căsătorie. Este o apropiere spre cea mai sfântă și mai vitală dintre toate legăturile sociale, deci un lucru demn de studiu.

Pentru a face din curtenire o experiență, este nevoie ca tineretul să învețe și să urmeze legile care guvernează adevărata iubire. Faptul că mulți dau greș în ceea ce privește căsătoria și vieța, se datorește cauzei că mulți din cei ce se căsătoresc astăzi nu sunt familiarizați cu adevăratele principii ale iubirii. Concepțiile greșite despre iubire, ideile false despre cămin, atitudinea egoistă în relațiile personale, — iată cauza mizeriei și răcelii dintre soț și soție, precum și a nenorocirii și nedreptății față de copiii lor. Pe de altă parte, cei cari au învățat noțiunile adevărate despre vieța și iubire, idealurile înalte ale legăturii căsătoriei, și serviciul neegoist ca ținta supremă a vieții, au pus temelia pe care clădind să facă din căsătorie cea mai dulce, mai adâncă și mai adevărată binecuvântare pe care o poate oferi vieța pe pământ.

Curtirea nu este un câmp, asupra căruia ne-ar fi îngăduit să ne jucăm cu pasiunea iubirii. Pe acest pământ dacă am pășit, trebuie să pășim numai cu o concepție serioasă asupra însemnătății lui, adică numai cu intenția căsătoriei. Numai aceia sunt gata pentru curtire cari și-au format principiile și obiceiurile încât acestea să-i facă în stare să se apropie și să se angajeze în căsătorie cu echipamentul fizic, moral și intelectual care le va asigura succesul.

Dar, când este potrivit pentru tineret să înceapă curțirea? Este un timp potrivit, și sunt și timpuri nepotrivite. Tineretul trebuie instruit, și tinerii înșiși trebuie să caute să învețe faptele și motivele cari determină chestiunea.

NU ÎN COPILARIE.

În primul rând este evident că, copilăria nu e timpul pentru curțire sau ceva asemănător ei. Iubirea copilului este mai întâiu de toate o iubire prietenoasă față de tatăl și masa sa, și în diferite grade, pentru ceilalți membri ai familiei, o afecțiune exercitată mai mult sau mai puțin către prieteni, mai tineri sau mai în vârstă. Dar natura copilului nu va fi niciodată în stare să înțeleagă sau să simtă iubirea dintre soț și soție manifestată în căsătorie. Este totuși un lucru ciudat, că sunt mulți adulți și chiar părinți cari, pare a nu cunoaște lucrul acesta. Ei pretind că ar fi un fel de curțire care poate începe în copilărie, și vorbesc în glumă față de copii despre „iubire“ și „dragoste“ până mintea lor copilărească se umple cu noțiuni nebunești despre iubire, pe care n'o înțelege nicidecum. Obiceiul acesta a devenit atât de comun, încât vieța de școală a copilului este stricată adesea de această culminantă absurditate și de aceste atașări nenaturale spre marea pagubă a minții copilului. Și ceea ce este mai de plâns, este faptul că aceste atitudini, din cauza formei vițioase a cunoștințelor sexuale de cari se împărtășesc copiii neinstruiți de părinți, duc adesea la legături murdare între băieți și fete despre cari părinții mai totdeauna nu știu nimic. Părinții ar trebui să se trezească față de greșeala cauzată de această falsă atitudine dintre copii în ce privește iubirea, și ar trebui ca prin educarea propriilor lor copii și prin cooperarea cu ceilalți părinți să facă tot ce le stă în putință spre a curma această rea și anormală situație.

Copiii au o influență și o pot exercita în

bine cum și în rău. O fetiță dintr'o școală religioasă fiind luată în răs de colegele ei cu privire la un băiat de vârsta ei, cu care se jucase, le-a răspuns cu dispreț: „Sărmane neghioabe, nu știți că amorul nu e permis acuma? Mama zice că este o nebunie pentru băieți și fete chiar să încerce a se juca în rolul de iubiți și iubite“. O schimbare distinctă s'a putut vedea după aceasta, în atitudinea acelor fete.

Unul din prietenii mei mi-a istorisit o experiență. El este tată a doi băieți. Pe timpul când a avut loc incidentul, cel mai mare era în vârstă de 6 ani. El avea o prietenă, peste drum, cu care se juca adesea. Intr'o zi, o tânără doamnă, invitându-l în casă, îi zise insinuant: „Marioara este fata ta, nu e așa?“

Privind în sus cu ochii mari el răspunde: „Nu, ea nu este fata mea. Eu n'am nici o fetiță. Când voi fi mare ca tăticu și mă voi căsători, atunci, voi avea o fată“.

„Oh, îi zise doamna, dar eu cred că ea este iubita ta și tu ești păpușa ei“.

Dar el se arată și mai nedumerit. El știa ce însemnează o păpușă, dar cum putea fi el o păpușă, era un lucru care depășea puterea priceperii lui. Atunci tatăl, socotind că e timpul să intervină și să apere inocența copilului său, zise doamnei: „Mă rog, iertați-mă, dar băiatul nu știe despre ce vorbiți, ar fi bine să schimbați subiectul“. O fi fost nepoliticos, îmi mărturisii el, căci tânăra doamnă se roși la față, și chiar el se roși, dar a socotit că e mai bună nepolitețea decât derutarea fiului său. De fapt, nu era lucru de rușine, căci era o expresie de supărare îndreptățită, și bine ar fi dacă orice adult fără minte care n'are ceva mai bun de vorbit decât acea doamnă, să fie la fel întâmpinat.

VARSTA ROMANȚEI.

Nu, copilăria nu este timpul potrivit pentru curtire, sau altceva asemănător. Dar când ajungem în vârsta adolescenței, când tânărul trece la demnitatea de bărbat, și tânăra la aceea de femeie, atunci observăm că în atitudinea noastră socială și mintală, începe o transformare. Tânărul privește pe tânără și tânăra privește pe tânăr într'o nouă lumină; în fiecare se naște o apreciere față de celălalt, nu ca

o afecție egoistă, ci ca o dorință după ceva de săvârșit, după un lucru merit să facă vieța o operă împlinită, un lucru complet frumos și folositor.

Chiar și vârsta apropiată adolescenței nu este timpul pentru curtire, ci este numai timpul când începe să crească iubirea care cere vreme pentru dezvoltarea ei. Iubirea în acest timp este asemenea merelor verzi, primăvara, când nu sunt bune de mâncat, ci trebuie să crească în razele soarelui și sub stropii ploii, să-și desvolte forma, să-și formeze semințele, și în cele din urmă să dea în copt. În timpul scurt dinaintea adolescenței, puterile fizice ale bărbatului și femeii se află abia la începutul formării lor; puterile morale nu sunt complete, și deci trebuie să se desvolte; facultățile mintale — nu numai concepțiile religioase, ci puterea de a percepe valoarea caracterului — sunt numai la începutul lor. Tânărul trebuie să aștepte, exercitând control asupra voinței proprii, până când iubirea ajunge să se coacă.

În prima adolescență, iubirea, dacă este normală, este mai mult generală decât particulară. În tânăr, ea idealizează pe femei și în tânără, idealizează bărbăția. Iubirea, nu cuprinde numai pe individ, ci tot sexul. Prima adolescență este vârsta potrivită romanței, și prin idealuri, ea clădește în sufletul tânărului și tinerei o fortificație împotriva răului, o rețută de noblețe și înaltă cugetare, reverența în simțire, eleganța în acțiune, înalta moralitate — toate acestea dacă buna influență se află la lucru.

Iubirea dintre sexe nu devine ceva particular în scopul ei până când adolescența propriu zisă n'a fost atinsă. La 16 ani, aproximativ, tinerii tind spre asociere, și prin aceasta să-și însușească prima experiență despre o iubire deosebită. Este ceva natural și divin ca în această vârstă să se manifeste în cei mai mulți tineri și tinere această atracțiune specială, dar nu este timpul de curtire și căsătorie. Este trezirea dar nu coacerea sentimentului conjugal. Experiența socială, precum și maturitatea sufletească ascunsă a tineretului este foarte marginală, și tinerii au nevoie încă de conducerea și sprijinul părinților și a celorlalți prieteni mai în etate. În această a doua jumătate din

a doua decadă a vieții lor, ei trebuie să treacă printr'o perioadă de dezvoltare socială. Acesta este un timp pentru aprecieri individuale, timp pentru a măsura pe o tânără sau pe un tânăr spre a vedea dacă ea sau el întrunește idealurile tânărului examinator. Apoi, spre sfârșitul acestei decade, acest proces de asociație, exa-

minare, încercare, poate să continue, bine înțeles, fără vreo unire sau angajare, căci dela 16 până la 25 de ani gusturile, raționamentele și idealurile tânărului sau tinerei se vor schimba într'o măsură tot atât de sigură ca și creșterea puterii spirituale și sufletești.

(*Va urma.*)

ȘCOALA IN FAMILIE

DISCIPLINA IN FAMILIE.

Rezumat: Bazele educației se pun în familie. Părinții sunt datori să dea educație religioasă copiilor lor. Intreaga familie trebuie să fie adusă dimineața și seara la altarul lui Dumnezeu. Ascultarea de Dumnezeu face parte din primele învățături.

Mama este regina familiei și copiii sunt supușii ei. Ea trebuie să conducă cu înțelepciune și cu toată demnitatea unei mame. Influența ei să fie lucrul cel mai de seamă în familie; cuvântul ei să fie lege. Dacă este creștină, sub conducerea lui Dumnezeu va câștiga respectul copiilor ei. Spuneți copiilor exact ce cereți dela ei. Apoi faceți-i să înțeleagă faptul că cuvintele voastre trebuie să fie ascultate. În felul acesta îi deprindeți să respecte poruncile lui Dumnezeu care declară precis: „Să faci“, și „Să nu faci“.

Prea puțini sunt părinții cari încep destul de timpuriu să învețe pe copiii lor să asculte. De obicei se îngăduie copilului să facă ce vrea doi sau trei ani, pentru că părinții întârzie să le facă disciplina gândind că sunt prea tineri ca să poată învăța ascultarea. Dar în tot timpul acesta eul se întărește în mica făptură, și fiecare zi îngreunează datoria părinților de a câștiga conducerea. Din cea mai fragedă vârstă copiii pot să înțeleagă ceea ce le-a fost spus simplu și clar, și printr'o conducere amabilă și înțeleaptă pot fi deprinși să asculte. Niciodată să nu li se îngăduie să fie nerespectuoși față de părinții lor. Voința personală sau încăpățânarea nu trebuie să rămâe nemustrate. Binele viitor al copilului depinde de o disciplină plină de blândețe iubitoare, dar hotărâtă.

Ei oarbă iubirea aceea care dă ocazie copiilor să facă ce le place. Dar a îngădui copilului să urmeze impulsurile naturale însemnează a-i

îngădui să se strice și să devină puternic în rele. Părinții înțelepți nu vor spune copiilor lor: „Umblați după poftele voastre; mergeți unde vreți și faceți ce vreți“, ci: „Ascultați de învățătura Domnului“. Regulele și rânduețile înțelepte trebuie scoase la iveală și impuse, ca să nu se strice frumusețea vieții de familie.

Este cu neputință a descrie relele cari rezultă din a lăsa un copil să facă așa cum îl duce pe el voința lui. Unii cari se rătăcesc din cauză că au fost neglijați în copilărie își revin mai târziu din cauza învățăturile câștigate în viață; dar mulți sunt pierduți pentru totdeauna deoarece în copilărie și tinerețe au primit numai o educație parțială și unilaterală. Copilul care a fost stricat din cauza relei educații are de purtat o grea povară în tot cursul vieții lui. În încercare, în dezamăgire, în ispite, se va conduce după mintea lui rău îndrumată și nedisciplinată. Copiii cari niciodată n'au fost deprinși să asculte, vor avea caractere slabe și impulsive. Ei caută să stăpânească, dar nu s'au deprins încă să se supună. Ei n'au tăria morală de a înfrâna temperamentul lor înclinat spre rătăcire, de a corecta deprinderile lor cele rele, sau de a înfrânge voința lor nestăpânită. Greșelile groasnice ale copilăriei nedisciplinate devin moștenirea persoanei adulte. Inteligența pervertită cu greu poate face deosebire între adevăr și minciună.

Părinții cari iubesc cu adevărat pe Isus vor da dovadă de lucrul acesta prin aceea că iubind pe copiii lor nu le vor da frâu liber, ci vor lucra înțelepțește la binele lor adevărat. Ei vor înhăma toate energiile și însușirile sfinte la lucrarea de salvare a copiilor lor. În loc de a-i trata ca pe niște jucării, îi vor privi ca fiind ființe răscumpărate de Hristos, și îi vor învăța

că trebuie să devină copii ai lui Dumnezeu. În loc să le îngăduie să se dedea unui fel rău de purtare și unor plăceri păcătoase și egoiste, îi vor deprinde să se înfrâneze. Și copiii vor fi mai fericiți, mult mai fericiți, sub o bună disciplină decât dacă ar fi lăsați să lucreze așa

cum le dictează impulsurile lor neînfruntate. Adevăratul farmec al copilului constă din modestie și supunere, din atenție la ascultarea cuvintelor de îndrumare, din bunăvoință și grabă de a merge și a face partea care li se dă de lucru. — „*Counsels to Teachers*“, pag. 111—113.

Rezumat din studiile asupra Sanctuarului.

I. Sanctuarul pământesc, sanctuarul ceresc și serviciile lor.

1. Sanctuarul pământesc cu serviciile sale, era o umbră a sanctuarului ceresc. Fiecare din aceste sanctuare erau compuse din două despărțituri, având fiecare mobila și uneltele sale proprii. Ebrei 8, 5; 9, 2—5.

2. Se slujea în fiecare din aceste despărțituri; în fiecare zi în partea dintâiu a cortului, iar în partea a doua, în fiecare an. Ebrei 9, 6—7.

3. „Serviciul zilnic consta din ardere de tot dimineața și seara, arderea tămâiei mirositoare în sfeșnicul de aur, și alte sacrificii speciale pentru păcatele individuale“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 354.

Pâinile pentru punerea înaintea cari erau încontinuu înaintea feței Domnului precum și grija candelelor făceau de asemenea parte din serviciul zilnic. 2 Cron. 2, 4; 13, 11.

4. Numai marele preot putea să slujească în amândouă despărțămintele. Fiii lui Aron îl însoțeau în serviciile zilnice, dar nu puteau intra în locul prea sfânt. Ebrei 9, 6, 7; Lev. 24, 1—4; Exod. 27, 21; Num. 4, 16, 19; Lev. 16, 17.

5. Sanctuarul pământesc cu serviciul său era nedesăvârșit pentru că era construit de mână de om și pentru că serviciul era îndeplinit de oameni. Ebrei 9, 9; 10, 1.

6. Sanctuarul ceresc prezintă chipul desă-

vârșirii: un templu desăvârșit, vase desăvârșite, un Mare Preot desăvârșit, un serviciu desăvârșit și rezultate desăvârșite. Ebrei 9, 11, 12.

II. Serviciul în sanctuarul ceresc.

1. Nu putea începe înainte ca serviciul să se fi sfârșit în sanctuarul pământesc. Ebrei 9, 8. Sanctuarul pământesc a durat până în momentul când Hristos a murit pe cruce. Mat. 27, 51.

2. Hristos nu putea sluji în calitate de Mare Preot înainte de a „prezenta ceva“ — „sângele Său“. Ebrei 8, 3; 9, 12.

3. Înainte de a-și împlini slujba în sanctuarul pământesc, Aron și fiii săi au trebuit să fie consacrați. Exod. 29, 1—7; Lev. 8, 12, 30, 33.

4. Hristos nu putea sluji în calitate de Mare Preot înainte de a fi devenit Fiul omului. Ebrei 2, 17, 18. „Și după ce a fost făcut desăvârșit, pe când era pe pământ S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice“. Ebrei 5, 6—9. El a fost luat dintre oameni, uns pentru oameni (cu ocazia botezului Său: Luca 3, 21, 22; Fapt. 10, 38.), „chemat de Dumnezeu cum a fost chemat și Aron“. În ziua când Isus a înviat dintre morți El a devenit „sacrificator veșnic“. Ps. 2, 7; Fapt. 13, 32.

5. În Biblie Hristos este câteodată prezentat ca Preot și Mare Preot, așa după cum a fost jertfit încă dela începutul lumii. Apoc. 13, 8.

Școala noastră misionară și Campania de Toamnă.

Am avut o deosebită bucurie în Sabatul de la 15 Octombrie. În ziua aceasta școala noastră misionară a dovedit că e într'adevăr o școală misionară, căci în acest an a luat-o înainte cu lucrarea salvatoare numită Campania de Toamnă, și pe cât știu a întrecut pe toate

Comunitățile noastre în ce privește ajungerea țintei la timp, sau chiar înainte de timp, 1. Noiembrie și ca atare a putut încheia Campania de Toamnă pentru acest an 1932, cu un program sau festival frumos și deosebit în ziua de 15 Octombrie, în Sabat.

Conducerea școlii a binevoit și m'a învitat să iau și eu parte la acest festival de încheiere a Campaniei de Toamnă, și cu toată plăcerea și cu bucuria am luat parte. M'am bucurat foarte mult de lucrarea cea bună și de rezultatul cel bun obținut de iubiiții noștri profesori și elevi. Într'adevăr a fost o zi de bucurie. Toți s'au bucurat și au mulțumit bunului Dumnezeu de toate experiențele și binecuvântările primite prin această lucrare a Campaniei de Toamnă. În cuvântarea mea am accentuat, că pentru prima dată în istoria școlii noastre misionară,

Am cerut dela frații cari au condus lucrarea Campaniei de Toamnă la școală un raport, ca să-l publicăm în Curierul Misionar și în Adventi Hirnök. Mai jos deci urmează acest raport îmbucurător și o fotografie a celor cari au luat parte, și în ce mod. Cei trei elevi jos în față sunt cei trei premianți, cari s'au distins prin vânzarea revistelor festive. Acest raport e foarte interesant, și ca atare să-l cetim cu atențiune. Mai doarese să spun, că la școala noastră domnește un spirit bun, și că sunt înscriși cam atâți elevi ca și anul trecut, și toate merg bine

Profesorii și elevii școlii noastre misionare din Brașov, cari au luat parte la Campania de Toamnă.

școala a luat într'adevăr parte activă la Campania de Toamnă și a ajuns ținta propusă ei de Conferință, dovedind că poate face ceva și în direcția aceasta, și să ia deacum la cunoștință că în anul viitor, Conferința le va mări ținta, comunicare de care s'au bucurat toți profesorii și elevii.

înainte, nu numai în cele teoretice, ci și în cele practice. După planul făcut de conducerea școlii, elevii primesc timp ca să facă și lucrare misionară practică, ceea ce este foarte bine. Domnul să binecuvinteze deci școala noastră misionară!

P. H. Hermann.

Raportul Campaniei cu „Revista de Toamnă“ la școală dela 11 Septembrie, — până la 15 Octombrie 1932.

Imprejurările ne-au reținut până acum de a lua parte la Campania cu Revista de Toamnă, în adevăratul înțeles al cuvântului, adică și la lucru și la raportare. Anul acesta, prin ajutorul Domnului, ne putem înscri și noi pe tablele Comunităților cu ținta ajunsă.

La apelul făcut de a ne înscrie pentru a lua parte la lucrarea cu Revista de Toamnă, am răspuns noi cei 32 la număr câți ne găseam în Comunitatea școlii. Numărul de reviste pe care

urmă să-l comandăm era de 366, ducând la o sumă de 5.490. Acesta era planul nostru. Planul Domnului pentru Comunitatea noastră era altul, și anume, El vedea că noi putem face mai mult decât ne-am apreciat singuri, de sigur fiind susținuți de ajutorul Său.

Hotărîsem să facem comanda, când iată că dela Conferință primim o țintă deja fixată: „800 de reviste, în valoare de 12.000 lei“. Ce se întâmplase? Conferința ne trimisese pe în-

tregul număr de membri pe care-l avea Comunitatea noastră când erau elevii aci la cursuri. După un schimb de păreri, planul și ținta propusă de Conferință au fost acceptate. Când aveam o țintă mai mică și curajul și zelul nostru era cam mic. Dar în fața noii ținte, hotărârea noastră a fost: „să terminăm repede și cu bine“. Am pornit cu toții la lucru, lucrând câte o zi pe săptămână. Au fost zile când bucătăria școlii a rămas închisă, nemai fiind cine să se prezinte la masă. Cei cari au avut biciclete au mers la depărtări mai mari, cei cari au mers pe jos, au mers în satele mai apropiate de școală.

Campania de Toamnă s'a dovedit ca o deosebită binecuvântare dela Dumnezeu, din multe puncte de vedere, pentru fiecare în parte și chiar pentru școală. Cu multă bucurie în inimă și cu stări sufletești ce nu se pot descrie prin cuvinte ne-am înapoiat dela lucru, profesorii și elevii. Am luat contact cu oamenii, am vorbit cu ei, am cunoscut greutățile prin cari trec, și bunăvoința de a ajuta lucrarea lui Dumnezeu. Când li s'a explicat scopul pentru care contribuie, oamenii eminentemente săraci, au dat

cu toată bucuria din puținul lor pe care-l aveau. Niciodată, și nimeni poate nu li se mai prezentase spre a le vorbi despre Dumnezeu și despre o lucrare a Lui.

Comunitatea noastră a lucrat intens 4 zile, cu excepții, când unii frați au mai lucrat și în cursul săptămânii. Au lucrat în medie 26 persoane de fiecare dată, vânzându-se în medie, și indirect, de 3000 lei.

Succesul se datorește în primul rând binecuvântării Domnului Care a deschis inimile oamenilor spre a da pentru lucrarea Sa; apoi unui sistem organizat de raportare. În fiecare Sabat după amiază ne-am luat timp spre a ne spune unii altora experiențele făcute, Secretarul Campaniei prezentând de fiecare dată și câte un raport.

În număr de reviste, ținta a fost ajunsă, iar ca sumă, a fost chiar întrecută cu ceva: 12.070 lei.

Conducătorul Campaniei,

M. Manea.

Secretar-Casier
Graur Gheorghe.

Inainte spre izbândă.

Timpul s'a scurs așa de repede și iată-ne ajunși iarăși la un timp când să începem un an nou. O parte din aceia cari anul trecut fuseseră în mijlocul nostru, acuma se odihnesc. Ne gândim la iubitul nostru frate Nussbaum, un pionier credincios al lucrării lui Dumnezeu în Elveția și Franța, și la fratele Gheorghe Oresciuc, un credincios și devotat lucrător din România, care a murit o moarte de martir într-o noapte, după ce ținuse într'un loc o lectură biblică despre iubirea lui Dumnezeu și păzirea poruncilor Sale. Aceștia cum și alții dintre iubiții noștri coreligionari cari și-au terminat drumul și ale căror nume sunt ținute în plăcută amintire în Comunitățile și Conferințele noastre, în curând se vor ridica din mormintele lor spre a intra în Cetatea Sfântă împreună cu mântuiții din toate veacurile. Despre aceștia Scriptura spune: „Fericit de acum încolo de morții, cari mor în Domnul! Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!“ Apoc. 14, 15.

Cu adâncă mulțumire față de Tatăl nostru ceresc ne gândim la mulții noi credincioși din

diferitele naționalități ale întinsei noastre Diviziuni, cari au venit la Credința Adventă dela începutul anului care s'a scurs și până acuma, și noi îi salutăm cu îndemnul de a se uni cu noi în rugăciune stăruitoare către Dumnezeu, cerând o deosebită revărsare a Spiritului Sfânt. Vremurile în cari trăim sunt cu totul ieșite din cadrul obișnuinței. Niciodată nu a existat un timp de strămtoare atât de mare a națiunilor în lumea întreagă, când oamenii să privească îngroziți și plini de teamă spre lucrurile cari au să vină pe pământ. Un jurnalist care a stat mult timp în Europa spre a vizita diferitele țări, mergând dela Londra până la Constantinopol, pentru a studia stările de lucruri, vorbește despre actuala stare ca fiind „ora cea mai întunecoasă a Europei“, și printre altele spune: „Teama, ura, foamea, sărăcia, lipsa îngrozitoare de lucru, desnădejdea — se întâlnesc pretutindeni“. Din Sfintele Scripturi și din Spiritul Profetic știm că această oră întunecoasă a istoriei pământului este vremea lui Dumnezeu. Greutățile se vor îmulți dar Dumnezeu va trece pe poporul Său prin ele

către sfârșit. Lucrarea se va întări și va crește din ce în ce tot mai mult până în ziua biruinței finale. Ni se spune: „Turburările vor crește; dar noi, credincioși în Dumnezeu, să ne încurajăm unul pe celălalt. Să nu plecăm stîndarul, ci să-l ținem sus, privind spre Acela care este începătorul și desăvârșitorul credinței noastre.... Eu sunt încurajat și fericit când mă gândesc că Dumnezeul lui Izrail încă mai conduce pe poporul Său, și că El va continua să rămână cu ei până la sfârșit“. *„Buletinul Conferinței Generale“, 1913, p. 164.*

„Vor avea loc o serie de evenimente cari vor dovedi că Dumnezeu este conducătorul tuturor lucrurilor. Adevărul va fi vestit într'un limbaj clar și pe înțeles. Noi ca popor trebuie să pregătim calea Domnului sub călăuzirea Spiritului Sfânt. Evanghelia trebuie să fie dată în curățenia ei. Fluviul de apă vie va trebui să se adâncească și să se lătească pe măsură ce înaintează.... Prin lucrările cele atât de minunate ale providenței divine, munți de greutăți vor fi dați la o parte, și aruncați în mare. Solia atât de importantă pentru locuitorii pământului, va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor cunoaște care este adevărul. Înainte și tot înainte, lucrarea va progresa mereu, până ce întreg pământul va fi avertizat; și atunci va veni sfârșitul“. *„Mărturiu“, Vol. IX, p. 96.*

Nu trebuie să fie regres. Lucrarea va merge înainte. Vor fi câștigate biruințe mărețe. Înainte! trebuie să fie lozinca noastră. Aceasta a fost continua atitudine a lui Pavel. El niciodată nu a privit înapoi, ci totdeauna s'a avântat înainte. Ascultați mărturia lui: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“. Filip. 3, 13—14. Și apostolul Pavel ne dă asigurarea că Dumnezeu este care lucrează în noi „și voința și înfăptuirea“. Filip. 2, 13.

Dumnezeu nu numai că lucrează în noi ca să ne facă să fim gata a ne da viața și tot ce avem Lui, dar el de asemenea lucrează în noi să-și împlinească ținta Sa și să săvârșească planul Său față de noi. Totuși din acestea nu trebuie să înțelegem că noi nu avem de făcut nimica căci, în aceeași epistolă a lui Pavel către Filipeni ni se spune că noi trebuie să lucrăm la mântuirea noastră proprie „cu frică și cutremur“. Filip. 2, 12. În lumea fizică, nimica nu se câștigă fără efort zelos și stăruitor. Nimica nu poate să fie făcut prin indiferență. Nimica nu vine dela sine. În cele spirituale lucrul acesta este tot atât de adevărat. Dumnezeu cere din partea noastră cea mai deplină conlucrare, și noi nu avem timp de pierdut.

Timpul de probă în curând este pe terminate. Timpul ultimelor șapte plăgi este aproape asupra noastră. De aceea, iubiți frați și surori, să ne avântăm spre țintă și să ajungem lucrurile acelea cari ne stau înainte. Să ne avântăm! Să ne străduim în Săptămâna de Rugăciune din anul acesta a ajunge să umblăm cât mai aproape de Isus și să facem o cât mai deplină experiență în cele ale lui Dumnezeu. Veacul nostru este veacul progresului, ca nici un alt veac în istorie. Dar de ce importanță este întreg acest progres față cu căutarea după Dumnezeu și pregătirea în vederea întâmpinării Lui în mărire?

Deci înainte fraților și surorilor! Înainte cu solia către prietenii și vecinii noștri. Da, înainte în toată lumea până ce aceasta va fi luminată cu mărirea soliei. Înainte spre o mai mare unire în Biserica lui Hristos, ca răspuns la rugăciunea lui Hristos: „Ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis“. Ioan 17, 21.

Deci să uităm viața păcătoasă din trecut și să ne avântăm înainte spre biruință! Isus are biruința; prin credința noi o putem obține dela El. Deci să înaintăm cu o credință din ce în ce mai mare, având continuu credință în Isus. Și înainte și în sacrificii mai mari. Spiritul Profeției spune: „Fă tot ce poți mai bine, și apoi așteaptă cu răbdare, nădejde, și bucurie, căci făgăduința lui Dumnezeu se va împlini. Neîmplinirea vine câteodată din pricină că mulți cari ar fi putut să pună la lucru forțele lor pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, au avut lipsă de credință. Cu cât vor reține mai mult mijloacele lor, cu atâta vor avea mai puțină credință“. *Brown Leaflet, No. 3.*

Poporul lui Dumnezeu care trebuie să fie pregătit a întâmpina pe Isus nu-și va pierde credința prin reținerea mijloacelor lor din lucrarea lui Dumnezeu într'un timp când lucrarea trebuie terminată. A avea credința lui Isus înseamnă a avea spiritul Său de sacrificiu, spiritul Golgotei. Și nu uitați, că un mai mare sacrificiu înseamnă mai multe suflete pentru împărăție.

Fie ca Dumnezeu să ne dea acest spirit în mare măsură în timpul Săptămânii de Rugăciune, când ni se prezintă o nouă ocazie de a ne aminti de nevoile urgente ale câmpurilor misionare. Să nu pierdem din minte că trăim în zilele ploiei târzii. „Fie ca noi, cu inimă căită, să ne rugăm cu mai multă căldură ca acuma, în timpul ploiei târzii, ca ploaia harului să cadă asupra noastră. La fiecare adunare la care luăm parte ar trebui să se înalțe rugăciuni, căci în aceste zile Dumnezeu vrea să reverse căldură și ploaie asupra sufletelor noas-

tre. Rugând pe Dumnezeu să ne dea Spiritul Sfânt, acesta va lucra în noi evlavia, umilința minții, o conștiință dependentă de Dumnezeu pentru desăvârșirea ploiei târzii. Dacă ne rugăm pentru binecuvântare în credință, atunci Dumnezeu ne-o va da după cum a făgăduit“.

„Mărturie către predicatori“, p. 509.

Să căutăm pe Dumnezeu cu acea hotărîre exprimată în rugăciunea lui Iacob: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta“.

D. N. Wall.

Ce face Dumnezeu pentru aleșii Săi.

Luând ca exemplu pe marele bărbat Iosua, ales de Dumnezeu ca conducător al poporului Izrail în locul lui Moise, fiind în război cu Amonii și văzând că soarele este aproape să apună, s'a rugat să stea soarele în loc până va răpune pe vrăjmași. Dumnezeu, ascultând rugăciunea a oprit soarele aproape o zi întreagă. Iosua văzând credințioșia Domnului care lupta pentru Izrail spre a lua în stăpânire țara făgăduită cu 430 ani înainte lui Abraam, spuse poporului: „Nu vă temeți, nu vă spăimântați, ci întăriți-vă și îmbărbătați-vă, căci așa va face Domnul tuturor vrăjmașilor, contra cărora veți lupta“. El cunoștea că mânia lor trebuia să fie terminată pentru acea zi. „Căci ajunge zilei răutatea ei“.

Dacă luăm seama la ieșirea din Egipt, observăm că poporul ajunsese la Marea Roșie. Faraon, cu o armată pregătită, venea spre ei. Poporul de frică se tânguia lui Moise, dar el cu încredere în Acela care zisese „Eu sunt Cel ce sunt“, le zise: „Nu vă temeți de nimic căci pe Egiptenii aceștia nu-i veți mai vedea niciodată, căci Domnul se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți“.

După ce Marea Roșie a fost despărțită, făcându-se drum de mers prin mijlocul ei, poporul a trecut de partea cealaltă. Egiptenii s'au încumetat să meargă și ei. Domnul a ordonat lui Moise ca să întindă mâna și marea a acoperit pe Egipteni încât nici unul n'a scăpat, numai cadavrele lor au fost scoase la țărni. Ce minuni a făcut Domnul pentru poporul Său! Totuși poporul decăzând tot mai mult în idolatrie, au pus prin aceasta un zid de despărțire între ei și Domnul. Cea mai grea dintre toate nelegiuirile era încrederea că ei ar fi fost mai buni dintre celelalte popoare, prin faptele lor în fața lui Dumnezeu. Ei nu înțelegeau că Domnul îi alesese și-i chemase ca prin lucrarea lor să-i convertească pe ceilalți spre a cunoaște

prin ei pe Dumnezeul Cel adevărat, după cum spusese Domnul lui Abraam, tatăl lor: „In tine se vor binecuvânta toate familiile pământului“.

Venind la timpul când Domnul trăia în mijlocul lor, se poate observa clar egoismul lor față de bietul sutaș roman care zise Domnului: „Doamne, nu sunt vrednic să vii sub acoperământul meu, zi o vorbă și sluga mea se va face sănătoasă“. Domnul, n'a vindecat numai sluga sutașului, dar a fost determinat să exclame: „Nici în Izrail n'am găsit atâta credință!“

Să luăm dar și noi aminte iubiților, ca popor ales de Domnul să luminăm în această lume și din acestea să învățăm serios cele de trebuință spre a nu cădea în aceeași îngâmfare.

Noi, ca și poporul de atunci avem conducători puși de Domnul prin cari El ne conduce. Deci să nu cărtim ci să ne rugăm pentru ca ei să fie credințioși și fără teamă ca Moise și Iosua; iar pe noi să ne întărească și îmbărbăteze prin ei, Domnul, care luptă pentru noi, căci și noi avem foarte mult de luptat cu firea pământească care luptă contra Duhului și care caută, mai cu seamă acum, să ne slăbească în credință și dragostea frățască. Deci, spre a nu ne îndepărta dela adevăratul Dumnezeu care ne-a înfiat prin credință în Domnul Isus să cerem cu toții ajutorul Său spre a ne găsi gata când va veni ca drept Judecător și ca Impărat de Impărați.

Nicolae Nicolaescu.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

Serviciul misionar de 5—8 minute în Sabat.

În Organizația noastră A. Z. Ș., activitatea misionară joacă rolul cel mai mare și mai important. Ca atare Departamentul Misiunii Interne pe lângă Conferința Generală a propus, ca în locul pauzei între Școala de Sabat și predică să se introducă un scurt serviciu misionar de 5—8 minute. În diferite Uniuni, în America și Europa, acest plan e și pus în aplicare și dă roade bune. Acum cu ocazia adunărilor noastre de lucrători din August am discutat chestiunea aceasta și am hotărît ca să adoptăm și în Uniunea noastră acest plan, pe care mai multe Comunități îl și execută.

Ideea de bază este: Școala de Sabat se încheie cu o strofă dintr'o cântare, sau chiar numai cu o scurtă rugăciune. Apoi urmează acest serviciu misionar de 5—8 minute. Dirigințele Cercului Misionar sau un alt frate orânduiește un scurt text din Sf. Scriptură, fără comentariu, sau dă direct și în scurt un îndemn pentru lucrarea misionară. Acest îndemn nu trebuie să fi o predică, și nu trebuie ca să treacă peste 3 minute. Apoi instructorii claselor Școlii de Sabat, cari pot figura totodată ca conducători ai unei grupe misionare, culeg imediat datele, sau rapoartele, cu privire la lucrarea misionară făcută de membrii clasei sau grupeii în cursul săptămânii trecută. Aceasta se face astfel: fiecare membru este întrebat, spre exemplu, câte lecturi biblice a ținut, sau vizite misionare a făcut, etc. Astfel instructorul începe cu întrebarea întâia din formularul de raportaj, și întreabă pe toți membrii din grupa lui aceeași întrebare, și notează în formularul de raportaj totalul răspunsurilor pozitive. Apoi trece la întrebarea sau punctul al doilea și întreabă iarăși pe toți membrii, și scrie totalul; așa procedează mai departe până ce a luat informațiuni despre toate punctele cu privire la lucrarea misionară. Astfel să se facă în fiecare Sabat, în timpul acestui serviciu misionar. În 3—5 minute acest lucru se poate face.

Pentru înlesnirea și simplificarea raportajului, și având în vedere că avem în Comunitățile noastre mulți membri bătrâni și cu mai puțină școală, și cu dorința ca să obținem rezultate mai bune în sistemul nostru de rapor-

taj, am hotărît ca să introducem în toate Comunitățile noastre planul și sistemul de raportaj cum am amintit mai sus; ca atare am tipărit un formular special care servește pentru 13 Sabate, și numai frații instructori sau conducătorii grupelor primesc unul pentru fiecare trimestru. La sfârșitul trimestrului secretarul Cercului Misionar strânge aceste formulare completate de dânsii și raportează atunci la rândul lui totalul lucrării misionare săvârșită, în raportul trimestrial al Comunității, iar la frații instructori sau conducătorii grupelor predă formulare noi. Prin acest sistem de raportaj înlocuim sistemul cu rapoarte-formulare individuale.

Știm că în unele Comunități din Uniunea noastră acest plan e deja pus în practică, și e cerut de mai mulți. Acum a sosit timpul ca odată cu anul nou să raportăm cu toții după un plan unic.

Prin aceasta dorim să anunțăm pe toți despre acest plan nou. Aceste rapoarte le tipărim în diferite limbi: română, germană, maghiară, bulgară, etc.

La toți membrii familiei Misiunii Interne doresc un An Nou fericit.

P. H. Hermann.

Secr. Depart. Mis. Interne

Departamentul Misiunii Interne.

Responsabil: **P. H. Hermann.**

Lucrarea Cercului Tabita.

În Uniunea noastră avem o mulțime de Cercuri Tabita. Cele mai multe din acestea, le găsim în Comunitățile orașelor, săvârșind o lucrare bună. Această lucrare se referă mai întâiu de toate asupra serviciilor creștine și la lucrarea de binefacere, pe cari aceste Cercuri nobile, o fac în mod sistematic. Ca o Comunitate Adventă, trebuie să facem în privința aceasta mai mult ca până acum. În Matei 24, Domnul Isus nu ne vorbește numai despre a doua Sa venire, ci și de semnele cari se vor întâmpla, înaintea venirii Sale. El ne face atenți,

că ultimul timp va fi un timp de dureri și strâmtorări. În Matei 25, 31—46 putem ceti direct, despre venirea Sa în mărire și glorie, și că va preda moștenirea veșnică la toți acei cari au mers pe urmele Lui, au făcut voia Lui și au ajutat celor nevoiași. Aici în versetele acestea ne este arătat clar, lucrarea pe care trebuie să o facem în acest timp.

În adunările lucrătorilor, cari au avut loc în luna August, am discutat în mod detaliat despre lucrarea de binefacere. Toți lucrătorii erau pentru a desvolta această lucrare. În timpul conferinței Uniunii, comitetul de hotăriri a propus următoarele: „Având în vedere marea nevoie a omenirii și îndemnul Domnului de a veni în ajutor celor nevoiași, recomandăm Conferințelor, ca în consfătuire cu Uniunea să organizeze în Comunități „Lucrarea de binefaceri“. Această hotărâre a fost primită cu unanimitate. (Vezi raportul Conferinței Uniunii, în Curierul Misionar No. 11 pag. 167, 1932, hotărârea unsprezecea.)

Noi nu voim ca să facem prea multe organizații, dar pentru acelea cari există, să lucrăm și să le desvoltăm. Cercul Tabita, care se poate numi și „Cercul de Binefacere“, deoarece înțelesul și scopul lucrării sale este la fel cu cea de binefacere, ne ajunge deocamdată ca o ramură organizată a lucrării Advente a noastră în Comunități, pentru a face în extern și intern servicii creștine sistematice. Sub conducerea ei se pot lua diferite întreprinderi, de exemplu: a alimenta pe unii copii săraci, a îngriji pe familii de tot sărace cu combustibil, cum și altele. Dela Conferința Generală am primit o cârtică mică, în care se găsesc îndrumări pentru lucrarea de binefacere și organizația ei. Avem în vedere să traducem și să publicăm această cârtică, pentru a servi Comunităților.

Pentru Comunități am tipărit noi formule trimestriale pentru raportat. În aceste formule se găsește și un raport pentru Cercul Tabita sau Cercul de Binefacere. Rugăm pe toate slujbașele Cercului Tabita, să studieze acest raport, și în legătură cu acesta să facă raportul lor în caetul de raportat și în registrul lor. Ne-am dat toată silința de a face raportul cât mai simplu. Toate celelalte ramuri ale lu-

crării au avut unde să raporteze, afară de Cercul Tabita care însă face o lucrare specială. Până acum pentru el n'a existat nici un formular de raportat, pe când lucrarea celorlalte ramuri putea fi raportată aproape pe orice raport. Această lipsă dispăre acum, deoarece ne străduim să reorganizăm și să desvoltăm lucrarea Cercului Tabita și lucrarea sa de binefacere.

Deci rugăm pe surorile noastre, de a însemna exact lucrarea Cercului Tabita, pentru a putea raporta trimestrial în raportul trimestrial al Comunității.

Dorind multă binecuvântare acestei ramure în lucrarea ei, rămân al D-stră fr. în Domnul

P. H. Hermann

Secr. Depart. Interne.

Ora Tabitei din luna Ianuarie.

LUCRARE DE BINEFACERE.

Cuvântare: URMARILE CADERII OMULUI ÎN PACATE.

Text fundamental: Titu 3, 14.

A) *Pierderi spirituale și sufletești.* (Pierderea fericirii și filiațiunei cu Dumnezeu.)

Medicament: Evanghelia lui Isus Hristos.

B) *Suferinți corporale: boală, moarte.*

Medicament: Hristos, medicul cel mare, dă sănătate și viață.

C) *Necesitățile trupești: hrană, îmbrăcăminte, adăpost, muncă.*

(Blestem pe pământ; spini și pălămidă. Muncă grea, lipsă de ocupație.)

II. HRISTOS, AJUTATORUL ȘI PRIETENUL OAMENILOR.

Ajută în:

A) *necesități spirituale și sufletești.* Ioan 3, 16. 17; Mateiu 5, 1—12.

B) *suferinți corporale:* Mat. 9, 35. 36.

C) *trebuința trupească:* Marcu 6, 32—44.

MARTURIA LUI ISUS, ASUPRA LUCRARII SALE.

Isa. 61, 1—3; Luca 4, 18. 19. „Spiritul Domnului peste Mine, pentru care M'a uns ca să binevestesc săracilor, M'a trimis să tămăduesc pe cei drobiți cu inima. Să vestesc iertarea celor în robie și orbilor vedere, să dau drumul celor apăsați, să vestesc an plăcut Domnului“. Isa. 61, 1—3; Luca 4, 18. 19. „După cum Fiul omului n'a venit ca să fie slujit ci ca să slujească și să dea sufletul său preț de răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20, 28.

CHEMAREA NOASTRA.

- 1) *De a fi ucenici ai lui Hristos.* Ioan 15, 8.
- 2) *De a face ce poruncește El.* Ioan 15, 14.
- 3) *Ales și rânduit de a aduce mult rod.* Ioan 15, 16; Tit. 3, 14.
- 4) *Hristos ne-a dat o pildă.* Ioan 13, 13—17.

Redăm mai jos o scrisoare primită la redacție cu rugămintea de a fi publicată în „Curierul Misionar“.

București 12. IX. 1932.

Stimați și prea iubiți frați în Domnul,
Vă dau la toți pacea și binecuvântarea Domnului împreună cu cele din Numerii 6, 24—27, combinate cu 1 Tesal. 5, 23 și completeate cu Iuda 24, 25, ca salutare înainte.

În al doilea rând dorește să mă ierteți pentru faptul că nu v'am putut scrie până acum după cum am promis. N'am neglijat, dar, pentru că Domnul cu ocazia lucrării sfinte a colportajului mi-a dăruit pe mulți dintre d-stră și neavând posibilitatea să vă scriu personal la toți, am căutat să mi se acorde acest loc, pentru a-mi îndeplini votul dat.

Acum vă doresc ca aceste rânduri atât în Comunități cât și în familii, unde se vor citi, să vă găsească sănătoși atât în credință cât și în corp; binecuvântându-vă Domnul gospodăriile ce vi le-a încredințat ca și lui Adam Edenul, ca să fiți de folos și altora, îndeosebi colportorilor cari ca și mine sunt trimiși în toate părțile pentru a face lucrarea Domnului. Despre mine aflați că din mila lui Dumnezeu sunt sănătos atât în credință cât și în corp, până în prezent.

Dorindu-vă cele din 2 Cor. 13, 4, rămân cu iubire credincioasă,

Colportor

Nicolae Nicolaescu.

Necrolog.

Elena Ion Hrițcu, în etate de 12 ani, fiica fratelui Ion Hrițcu din Comunitatea Dorobanți, Jud. Botoșani, a adormit în Domnul în luna Noembrie, după o grea suferință. Părinții au totuși ferma speranță că Isus, pe care fetița îl iubea, o va scula în ziua revenirii Sale.

Dorobanți.

I. Hrițcu.

Fratele *Aldea M. Soare* din Comunitatea Călinești, Jud. Prahova, în urma unui accident electric a adormit în Domnul.

Sperăm ca la învierea dreptilor să revedem și pe acest iubit frate al nostru.

Ploești.

I. Dănilă.

Sora *Catinca Vasile Iordache* în etate de 36 ani și membră a Comunității Botoșani, a adormit în Domnul după o grea suferință de un an, în ziua de 19 August 1932.

Ultimele sale cuvinte au fost de îndemnare către soțul ei ca să rămână credincios și să se străduiască a fi în calea Domnului pe toți cei cinci copilași cari rămân fără mămica lor care până aci zi eu zi îi călăuzise pe această cale.

Sperăm ca Domnul să ajute iubitului nostru frate ca împreună cu copilașii aceștia să întâmpine pe sora la învierea dreptilor când va reveni Isus de prima dată.

Botoșani.

Gh. Lehaci.

Sora *Rada Șolea* mama fratelui nostru conlucrător Ioan Șolea, din Comunitatea Panaghia, în etate de 80 de ani a adormit în Domnul în ziua de 23 Octombrie 1932. Ea a fost o soră foarte iubită atât de cei credincioși, cât și de lumea din afară; pentru

aceasta au condus-o până la cimitir sute de persoane.

Ea s'a rugat până la ultima suflare, și sperăm că și Domnul a iubit-o, și o va învia la venirea Sa.

Craiova.

Ioan Toma.

Fetița *Steluța Năforiuță*, fiica fratelui Alexandru Năforiuță din Com. Bacău, a fost chemată la odihnă de Isus pe ziua de 20 Septembrie. Deși micuță, totuși iubia pe Isus mai mult decât orice, lucru care aduce asupra ei favoarea de a fi sculată dintre morți la prima venire a lui Isus, când El o va reda părinților.

Sora *Anastasia Carmazeniuc*, membră credincioasă a Com. Cadobești, a adormit în Domnul la 23 Septembrie. Fiind de mult timp bolnavă, cu câteva zile înainte de acest Sabat a spus că în Sabatul acesta se va odihni. Și-a dat darul pentru Săptămâna de Rugăciune, a achitat darul pentru Campania de Toamnă, și a făcut un testament prin care lăsa averea ei pentru lucrarea Domnului.

Sosind Sabatul, sora a adormit spunând că i se pare că se pregătește pentru nunta Mielușelului. Deaceia sperăm că sora să aibă parte de învierea dreptilor, la venirea lui Isus.

M. Manchen.

Sora *Crăciuna P. Budurea*, în etate de 83 ani din Comunitatea Cervenia-Teleorman, a încetat din viață în ziua de 29 Noembrie 1932. Timp de 7 ani a fost credincioasă Domnului până în ultimele clipe ale vieții ei, și îndemnând pe fiii săi a fi credincioși adevăratului Dumnezeu.

A fost condusă la locul de odihnă de întreaga Comunitate cum și de rude și cunoșcuți, cari au auzit despre apropiata venire a Domnului Isus Hristos.

Sperăm să o vedem la revenirea Domnului Isus în ceata celor mântuiți.

Chiriac D. Sârnea.

ANUNȚ.

Eftin se află de vânzare 2 mașini de tricotaș, una mică și una mare, amândouă sunt mașini de mână, și în stare perfectă.

A se adresa: Ioan Reit, pentru Iosif Weber, Tișioara IV. Piața Scudier No. 2. Etaj I.

A APARUT REVISTA
AMICUL TINERIMII
foarte bogată și de mare folos
tinerilor. Comandați-o!
Abonamentul 40 lei pe an,
10 lei numărul.
Apare de 4 ori pe an.